

*Αφού σας χτυπήσει σαν κεραμίδα η πρώτη ανατροπή, θα είστε τυχεροί
αν καταφέρετε να αφήσετε το βιβλίο για να πάτε για ύπνο.*

Independent UK

ΣΑΡΑ ΠΙΝΜΠΟΡΟ

Συγγραφέας του μπεστ σέλερ
ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΗΣ

Ο ΟΡΚΟΣ

ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΟ ΘΡΙΛΕΡ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: CROSS HER HEART
Από τις Εκδόσεις HarperCollinsPublishers, Λονδίνο 2018

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο όρκος**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Sarah Pinborough

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Χρήστος Καπράλης

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ευδοξία Μπινοπούλου

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Δημήτρης Χαροκόπος

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχιά

© Sarah Pinborough Ltd., 2018

© Φωτογραφίας εξωφύλλου: 123rf/Aleksey Tugolukov

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2018

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2018

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2730-0

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2731-7

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΣΑΡΑ ΠΙΝΜΠΟΡΟ

Ο ΟΡΚΟΣ

*Μετάφραση:
Χρήστος Καψάλης*

Για τον Έρβιν· σε ευχαριστώ που πίστεψες!

Μετά

ΕΚΕΙΝΟΣ

Καριόλα.
Γραπώνει την άκρη του χαρτιού τόσο σφιχτά, ώστε οι αράδες των προσεκτικά γραμμένων λέξεων σκεβρώνουν, σχηματίζοντας ακανόνιστες γραμμές που καταπίνουν κάποιες προτάσεις και τονίζουν άλλες, σαν να τον χλευάζουν.

Δεν αντέχω άλλο.

Είσαι πάρα πολύ θυμωμένος.

Με φοβίζεις όταν με χτυπάς.

Δε σε αγαπώ πια.

Ο κόσμος ολόκληρος τρέμει και η ανάσα βγαίνει βαριά από μέσα του, καθώς στρέφει το βλέμμα του στο τέλος της σελίδας.

Μη με αναζητήσεις. Μην προσπαθήσεις να με βρεις. Μην προσπαθήσεις να μας βρεις.

Διαβάζει το γράμμα τρεις φορές ώσπου να καταφέρει να το συνειδητοποιήσει. Έχει φύγει. Κι οι δυο τους έχουν φύγει. Το ξέρει πως είναι αλήθεια –νιώθει το σπίτι άξαφνα άδειο–, όμως και πάλι τρέχει στα δωμάτια, ανοίγει άδειες ντουλάπες και συρτάρια. Δεν υπάρχει το παραμικρό ίχνος της· ούτε

διαβατήριο, ούτε άδεια οδήγησης, κανένα από εκείνα τα σημαντικά πράγματα που οριοθετούν το πλαίσιο της ζωής της.

Μην προσπαθήσεις να μας βρεις.

Επιστρέφει στο τραπέζι της κουζίνας και τσαλακώνει το γράμμα, στραγγαλίζει τις λέξεις της μέσα στη σφιγμένη γροθιά του. Έχει δίκιο. Είναι θυμωμένος. Κάτι περισσότερο από θυμωμένος. Είναι έξαλλος. Το είναι του έχει πυρακτώσει. Στρέφει το βλέμμα του έξω από το παράθυρο, με το τσακισμένο γράμμα νοτισμένο μέσα στην ιδρωμένη παλάμη του. Βότκα. Χρειάζεται λίγη βότκα.

Όπως πίνει, ο σπόρος ενός σχεδίου ριζώνει στα σκοτεινά χώματα του νου του κι αρχίζει να βλασταίνει.

Δεν έχει κανένα δικαίωμα να του το κάνει αυτό. Όχι ύστερα από όσα πέρασαν μαζί.

Θα την τσακίσει γι' αυτό που έκανε.

Μέρος Πρώτο

ΛΙΖΑ

Χρόνια πολλά, καρδούλα μου», εύχομαι όπως στέκομαι στο κατώφλι. Είναι μόλις έξι και μισή, κι εγώ ακόμη νυσταγμένη, όμως η κουζίνα μου σφύζει από έφηβη ζωή. Είναι λες κι ένα κύμα θεριεύει μέσα μου. Δε με θυμάμαι ποτέ να έχω τόσο πολλή ενέργεια. Είναι ένα όμορφο συναίσθημα. Γεμάτο ελπίδα κι αυτοπεποίθηση.

«Δεν ήταν ανάγκη να σηκωθείς, μαμά. Άλλωστε, σε λίγο φεύγουμε». Έρχεται χαμογελαστή να με φιλήσει στο μάγουλο, ένα σύννεφο από σαμπουάν με άρωμα μήλου και ροζ αποσμητικό, όμως δείχνει κουρασμένη. Ίσως να ασχολείται με υπερβολικά πολλά πράγματα. Οι απολυτήριες εξετάσεις της πλησιάζουν, και παράλληλα είχε πρωινές και βραδινές προπονήσεις στο κολυμβητήριο αρκετές φορές μέσα στην εβδομάδα, έκανε παρέα με αυτές τις κοπέλες, πήγαινε στο σχολείο, τόσα πράγματα, που μετά βίας τη βλέπω πια. Πράγμα το οποίο, όπως φροντίζω να υπενθυμίζω στον εαυτό μου, είναι η φυσιολογική εξέλιξη. Μεγαλώνει. Δε με έχει ανάγκη όπως παλιά. Πρέπει να μάθω πώς να στέκομαι στην άκρη. Ωστόσο είναι δύσκολο. Τόσα χρόνια ήμασταν οι δυο μας απέναντι σε

ολόκληρο τον κόσμο. Τώρα ο κόσμος σχεδόν ανοίγεται μπροστά της κι εκείνη ετοιμάζεται να τον κατακτήσει.

«Δεν κλείνει κάθε μέρα τα δεκαέξι το κοριτσάκι μου», λέω καθώς γεμίζω τον βραστήρα και της κλείνω το μάτι. Εκείνη γυρνά τα μάτια της προς τα πάνω καθώς στρέφεται στην Άντζελα και τη Λίζι, όμως ξέρω πως χαίρεται που εξακολουθώ να σηκώνομαι για να την ξεπροβοδίσω την ώρα που φεύγει για το σχολείο. Είναι ολόκληρη κοπέλα και ταυτόχρονα το μωρό μου. «Άλλωστε», προσθέτω, «έχω να ετοιμάσω μια πολύ σημαντική παρουσίαση για τη δουλειά σήμερα, οπότε πρέπει να ξεκινήσω από νωρίς».

Ένα τηλέφωνο βουίζει. Και οι τρεις τους σκύβουν πάνω από τις οθόνες των κινητών τους κι εγώ στρέφομαι ξανά στον βραστήρα. Ξέρω πως υπάρχει ένα αγόρι στη ζωή της Άβα. Κόρτι τον λένε. Δε μου έχει μιλήσει ακόμη γι' αυτόν, όμως είδα ένα γραπτό μήνυμα που ήρθε όταν είχε αφήσει το κινητό της στην κουζίνα την περασμένη εβδομάδα, πράγμα σπάνιο από μόνο του. Παλιότερα έριχνα κάθε τόσο μια ματιά στο κινητό της, όποτε μπορούσα, όμως πλέον έχει βάλει κωδικό, κι όσο κι αν με πονάει που το παραδέχομαι, της αξίζει ο προσωπικός της χώρος. Πρέπει να μάθω να έχω εμπιστοσύνη στο φρόνιμο μυαλό της πανέξυπνης κόρης μου, που θα την προστατεύει από κινδύνους.

«Θέλεις τα δώρα σου τώρα ή απόψε, στην πιτσαρία;» ρωτάω.

Η Άβα κρατάει στα χέρια της μικρές χάρτινες σακούλες, με πολύχρωμα περιτυλίγματα να προεξέχουν από μέσα, όμως δε μοιράζεται μαζί μου τα δώρα που της έφεραν οι φίλες της. Αργότερα, ίσως το κάνει. Πριν από λίγα χρόνια θα είχε έρθει *τρέχοντας* να μου δείξει. Όχι πια. Ο καιρός κυλάει νεράκι. Χωρίς να το καταλάβω, κοντεύω τα σαράντα και η Άβα είναι δεκαέξι. Σύντομα θα ανοίξει τα φτερά της και θα φύγει από τη φωλιά μου.

«Περιμένει η Τζόντι έξω», ανακοινώνει η Άντζελα σηκώνοντας τα μάτια από το κινητό της. «Πρέπει να πηγαίνουμε».

«Απόψε, δεν πειράζει», λέει η Άβα. «Δεν έχω χρόνο τώρα». Μου χαμογελάει και σκέφτομαι πως μια μέρα θα είναι μια πολύ όμορφη γυναίκα. Για μια στιγμή αισθάνομαι ένα σφίξιμο στο στήθος, σαν να χάνω κάτι μέσα από τα χέρια μου, οπότε εστιάζω την προσοχή μου στο ανακάτεμα του τσαγιού κι ύστερα ρίχνω μια ματιά στις εκτυπώσεις για την παρουσίαση που βρίσκονται ακόμη πάνω στο τραπέζι της κουζίνας, όση ώρα τα κορίτσια μαζεύουν τα πανωφόρια τους, τα πράγματα του κολυμβητηρίου, τις τσάντες για το σχολείο και το κολέγιό τους.

«Τα λέμε απόψε, μαμά», με αποχαιρετά η Άβα, γυρνώντας στο πλάι καθώς απομακρύνονται προς τον διάδρομο, και λίγο μετά νιώθω μια ριπή νοτισμένου αέρα όπως ξεχύνονται έξω. Αυθόρμητα πιάνω το πορτοφόλι μου, βγάζω είκοσι λίρες και τρέχω πίσω της, αφήνοντας την εξώπορταμισάνοιχτη.

«Άβα, στάσου!» Φοράω μονάχα το λεπτό νυχτικό μου, όμως την ακολουθώ στο μονοπάτι, ανεμίζοντας το χαρτονόμισμα. «Για σένα και τα κορίτσια. Να φάτε ένα ωραίο πρωινό πριν από το σχολείο».

«Ευχαριστώ!» Την απάντηση της Άβα σύντομα επαναλαμβάνουν και οι υπόλοιπες, όπως μπαίνουν στο αυτοκίνητο της Τζόντι, της μικροκαμωμένης ξανθιάς κοπέλας που κάθεται στο τιμόνι, κι απομένω να στέκομαι στο ανοιχτό πορτάκι της αυλής μας. Δεν έχουν προλάβει καλά καλά να μπουν όλες μέσα και η Τζόντι ξεκινάει, κι εγώ μορφάζω ανεπαίσθητα καθώς τις αποχαιρετώ. Οδηγεί αρκετά γρήγορα, προφανώς δεν πρόλαβε να κοιτάξει από τους καθρέφτες της. Έβαλε η Άβα τη ζώνη της; *Συνέχεια ανησυχείς*. Έτσι είμαι εγώ. Τα κορίτσια δε συνειδητοποιούν πόσο πολύτιμη είναι η ζωή. Πόσο πολύτιμες είναι οι ίδιες. Πώς θα μπορούσαν, άλλωστε; Είναι τόσο νέες, κι οι ζωές τους τόσο ανέφελες.

Είναι κατακαλόκαιρο, κι όμως ο ουρανός είναι μολυβένιος, απειλεί να βρέξει ξανά, όπως απλώνει μια ψύχρα στην ατμόσφαιρα. Ακολουθώ με το βλέμμα μου το αυτοκίνητο της Τζόντι ώσπου χάνεται στη γωνία κι ετοιμάζομαι να γυρίσω πίσω, στη ζεστασιά του σπιτιού, όταν βλέπω ένα αυτοκίνητο σταματημένο στη στροφή του ήσυχου δρόμου μας, πίσω μου. Η επιδερμίδα μου ανατριχιάζει. Δεν το αναγνωρίζω. Σκούρο μπλε. Δεν το έχω ξαναδεί. Ξέρω όλα τα αυτοκίνητα στη γειτονιά μας. Μου έχει γίνει συνήθεια να παρατηρώ αυτού του είδους τις λεπτομέρειες. Το συγκεκριμένο αυτοκίνητο είναι καινούργιο στα μέρη μας.

Η καρδιά μου φτερουγίζει μέσα στο στήθος μου, σαν πουλί παγιδευμένο πίσω από ένα τζάμι. Δεν κουνιέμαι ούτε πόντο· δεν αισθάνομαι πως πρέπει να τραπώ σε φυγή, όμως ένας παγερός φόβος με διαπερνά. Η μηχανή του αυτοκινήτου είναι σβηστή και κάποιος κάθεται πίσω από το τιμόνι. Μεγαλόσωμος. Η απόσταση είναι πολύ μεγάλη για να διακρίνω το πρόσωπό του. Άραγε εμένα κοιτάζει; Ένας ήχος, σαν μύγες που βουίζουν, απλώνεται στο κεφάλι μου, κι εγώ προσπαθώ να ηρεμήσω την αναπνοή μου. Καθώς ο πανικός απειλεί να με σαρώσει, ένας άντρας, που ακόμη προσπαθεί να φορέσει το σακάκι του και παράλληλα να χαιρετήσει τον οδηγό, κατηγορεί το μονοπάτι της αυλής του σπιτιού του. Το αυτοκίνητο βάζει μπροστά. Μόνο όταν αρχίζει να κινείται βλέπω τη μικρή ρίγα που απλώνεται κατά μήκος της πλευράς του. *Ταξί.*

Είναι τέτοια η ανακούφιση που με κατακλύζει, ώστε σχεδόν γελάω. Σχεδόν.

Είσαι ασφαλής, λέω στον εαυτό μου, καθώς το ταξί περνάει από μπροστά και κανείς δε γυρίζει να κοιτάξει προς το μέρος μου. Είσαι ασφαλής, όπως ασφαλής είναι και η Άβα. Πρέπει να χαλαρώσεις.

Φυσικά, στα λόγια όλα είναι εύκολα. Αυτό είναι κάτι που έμαθα στην πορεία της ζωής. Ο φόβος ουσιαστικά δε με αφή-

νει ποτέ τελείως ήσυχη. Υπάρχουν διαστήματα κατά τα οποία σχεδόν καταφέρνω να ξεχάσω το παρελθόν, όμως ύστερα μια τυχαία στιγμή σαν κι αυτή προκαλεί το ξέσπασμα του πανικού, και συνειδητοποιώ ότι αυτός ο πανικός δεν πρόκειται να σβήσει ποτέ, είναι σαν ένα στρώμα πίσσας που έχει καταθίσει στο στομάχι μου. Επιπλέον, τον τελευταίο καιρό είχα μια αίσθηση, μια περιέργη ανησυχία, σαν να μην πάει καλά κάτι που θα έπρεπε να μπορώ να προσδιορίσω, όμως δεν τα καταφέρνω. Ίσως να φταίω εγώ. Η ηλικία μου. Οι ορμόνες. Το ότι μεγαλώνει η Άβα. Ίσως να μην είναι τίποτε. Όμως και πάλι...

«Μια δεκάρα για τις σκέψεις σου;»

Αιφνιδιάζομαι, μορφάζω κι ύστερα γελάω, έτσι όπως γελάνε οι άνθρωποι όταν έχουν τρομάξει, κι ας μην τους ήταν καθόλου ευχάριστο. Με την παλάμη στο στήθος μου γυρίζω και βλέπω την κυρία Γκόλντμαν να στέκει στο κατώφλι του σπιτιού της.

«Είσαι εντάξει;» ρωτάει. «Δεν ήθελα να σε τρομάξω».

«Ναι, συγγνώμη», λέω. «Ήμουν αφηρημένη, έχω πολλά να κάνω σήμερα. Ξέρετε πώς είναι». Ανηφορίζω προς την εξώπορτα του δικού μου σπιτιού. Δεν είμαι σίγουρη πως η κυρία Γκόλντμαν ξέρει πώς είναι. Προσεκτικά, σκύβει και μαζεύει το ένα και μοναδικό μπουκάλι γάλα από το σκαλοπάτι, και τη βλέπω να μορφάζει. Άραγε τι να περιλαμβάνει η ημέρα της; Πρωινάδικα; Σίριαλ; Οι γιοι της, στο μεταξύ, έχουν καιρό να την επισκεφθούν.

«Νομίζω πως θα έχουμε καταιγίδα αργότερα. Θέλετε μήπως να σας φέρω κάτι από την αγορά; Πρέπει να κατεβώ για να πάρω λίγο ψωμί και κάτι μικροπράγματα. Βέβαια, θα αργήσω να γυρίσω, γιατί μετά τη δουλειά θα πάω την Άβα για πίτσα. Είναι τα γενέθλιά της». Δε χρειάζομαι πραγματικά να πάρω ψωμί, όμως δε μου αρέσει κι η σκέψη να πρέπει να βγει η κυρία Γκόλντμαν στη βροχή. Οι γοφοί της την ταλαιπωρούν και οι δρόμοι θα γλιστράνε.

«Ναι, αν δε σου είναι κόπος», απαντά, και μπορώ να διακρίνω την ανακούφιση στη φωνή της. «Είσαι πολύ καλή».

«Κανένα κόπος». Χαμογελώ κι αισθάνομαι μια φοβερή στενοχώρια την οποία δεν μπορώ να κατανοήσω πλήρως. Ένα είδος συμπόνιας για την ανημποριά ενός άλλου ανθρώπου. Για όλα αυτά που κρατάνε οι άνθρωποι μέσα τους. Κάτι τέτοιο, τέλος πάντων. Την ακούω καθώς μου απαριθμεί κάποια λιγοστά πράγματα. Όλα σε ποσότητες που ίσα ίσα φτάνουν για έναν άνθρωπο. Σκέφτομαι να της πάρω κι ένα κέικ. Ένα δωράκι. Κάποια στιγμή μέσα στο Σαββατοκύριακο θα έπρεπε να προσπαθήσω να περάσω, να πιούμε ένα τσάι. Οι μέρες της πρέπει να είναι ατελείωτες, κι είναι τόσο εύκολο να περνούν απαρατήρητοι οι άνθρωποι που είναι μόνοι τους σε αυτό τον κόσμο. Κάτι ξέρω κι εγώ. Ήμουν μόνη μου για πολύ καιρό. Κατά κάποιον τρόπο, εξακολούθω να είμαι. Πλέον, προσπαθώ να είμαι καλή με όσους είναι μόνοι τους. Έχω μάθει πως αυτή η καλοσύνη είναι σημαντική. Τι άλλο υπάρχει, άλλωστε;

Από τότε που η PKR άνοιξε και δεύτερο υποκατάστημα μεταφερθήκαμε σε ένα μικρότερο αλλά πιο κομψό γραφείο, και παρότι έχω ακόμη ώρα μέχρι το προγραμματισμένο ραντεβού με τον Σάιμον Μάνινγκ, όταν φτάνω στο γραφείο αισθάνομαι κάπως νευρική, τα χέρια μου τρέμουν ελαφρώς. Προσπαθώ να πείσω τον εαυτό μου ότι φταίει η παρουσίαση, όμως ξέρω πως λέω βλακείες. Έχει να κάνει και με τον Σάιμον Μάνινγκ. Ο Σάιμον έχει περάσει σε ένα αλλόκοτο επίπεδο, κάπου ανάμεσα σε πιθανός νέος πελάτης της εταιρείας και κάτι άλλο. Υπάρχει ένα φλερτ. Μια έλξη. Ο τρόπος που με κοιτάζει έχει αλλάξει. Δεν ξέρω πώς να το διαχειριστώ. Νιώθω ένα σιγανό βουητό μέσα στο κεφάλι μου.

«Αυτό είναι για σένα».

Σηκώνω το κεφάλι από τις σελίδες της παρουσίασης και βλέπω τη Μέριλιν να κρατά ένα πακέτο με τρία σοκολατάκια Ferrero Rocher. «Για καλή τύχη. Κι αυτό», φέρνει μπροστά το άλλο χέρι, που το κρατούσε πίσω από την πλάτη της, φανερώνοντας ένα μπουκαλάκι prosecco όσο ένα ποτήρι, «για όταν κλείσεις τη συμφωνία».

Της χαμογελώ πλατιά, ενώ με κατακλύζει ένα αίσθημα ζεστασιάς. Δόξα τω Θεώ που υπάρχει και η Μέριλιν. «Αν κλείσω τη συμφωνία. Ξέρω πως έχει απευθυνθεί και σε άλλες εταιρείες».

«Ω, μην ανησυχείς, στο συρτάρι έχω και βότκα, αν τα κάνεις μαντάρα».

«Με υποχρέωσες».

«Γι' αυτό δεν είναι οι κολλητές;»

Το σπουδαίο με αυτό τον καινούργιο ανοιχτό χώρο είναι πως το γραφείο μου βρίσκεται αντικριστά με το γραφείο της Μέριλιν, σχηματίζοντας ένα νησάκι για τις δυο μας. Η Μέριλιν σχεδίασε τη διάταξη και λειτουργεί καλά. Το μάτι της κόβει. Ίσως οφείλεται στο ότι είναι παντρεμένη με εργολάβο τόσα χρόνια.

«Τον Τόμπι κοίτα», λέει γνέφοντας προς το βάθος. «Κάνει σαν γουρουνί που βρήκε λάσπες να πλατσοουρίσει, με τις καινούργιες».

Έχει δίκιο. Γέρνουμε πάνω στο γραφείο της και τον παρακολουθούμε που κορδώνεται. Οι καινούργιες δείχνουν όλες εικοσιπεντάρες και κάτω, οπότε ο Τόμπι, στα τριάντα του, μάλλον τους φαντάζει σαν ένας εκλεπτυσμένος μεγαλύτερος άντρας. Το βέβαιο είναι πως υποδύεται τον ρόλο καλά. Νευρικά χαχανητά απλώνονται στον χώρο καθώς ο Τόμπι προφανώς λέει κάτι φοβερά διασκεδαστικό εξηγώντας τους πώς λειτουργεί το φωτιστικό.

«Με τον καιρό θα μάθουν», λέω. Όπως και να 'χει, για ένα διάστημα έχουμε εξασφαλισμένη διασκέδαση. Νιώθω όμορ-

φα που είμαι στη δουλειά, κάτω από τις δυνατές λάμπες φθορισμού, στην ομοιομορφία που προσφέρουν τα γραφεία και οι κόκκινες καρέκλες, τα φροντισμένα ντυσίματα. Βοηθά ώστε η παροδική μου ανησυχία από το πρωί να σκορπίσει, σαν τα υπολείμματα ενός στενόχωρου ονείρου.

Στις εννέα, η Πένι, η ένδοξη αρχηγός μας, που τα αρχικά του ονόματός της είναι τα δύο πρώτα γράμματα της PK Recruitment, μας καλεί να συγκεντρωθούμε. Σχηματίζουμε ένα ημικύκλιο γύρω από την πόρτα του γραφείου της, οπότε η Μέριλιν κι εγώ στεκόμαστε κάπως παραπίσω, σαν βοσκοί που ελέγχουν τα πρόβατα, ή νταντάδες. Συμπαθώ την Πένι. Είναι δυναμική και αποτελεσματική, και δεν αισθάνεται την ανάγκη να γίνεται υπερβολικά φιλική με τους υπαλλήλους της. Εργάζομαι στην εταιρεία πάνω από δέκα χρόνια και δε νομίζω να έχουμε βρεθεί εκτός δουλειάς οι δυο μας μόνο. Η Μέριλιν το βρίσκει παράξενο αυτό, όχι όμως κι εγώ. Παρότι η Πένι είναι σχεδόν συνομήλική μου, δεν παύει να είναι η εργοδότηριά μου. Δε θέλω να προσπαθήσει να γίνει φίλη μου. Κάτι τέτοιο θα μου προκαλούσε αμηχανία.

«Χαίρομαι πολύ που μου δίνεται επιτέλους η ευκαιρία να καλωσορίσω τα νέα μέλη της ομάδας μας», λέει. «Είναι θαυμάσιο που έχουμε κοντά μας την Έμιλι, την Τζούλια και τη Στέισι, κι ελπίζω πως θα σας δίνει χαρά να δουλεύετε εδώ».

Οι τρεις νεαρές, μαυρισμένες και άψογα μακιγιαρισμένες, της χαμογελούν πλατιά κι ύστερα ανταλλάσσουν ευχαριστημένες ματιές μεταξύ τους. Ελπίζω οι μεταξύ τους σχέσεις να παραμείνουν εξίσου φιλικές με σήμερα. Γνώρισα τη Μέριλιν την πρώτη μου ημέρα στη δουλειά και δεν μπορώ να φανταστώ τη ζωή μου χωρίς εκείνη. Συνάδελφος και κολλητή, δύο σε ένα. Καταφέρνει να πνίγει τη μοναξιά μου.

«Επίσης, οφείλω ένα μεγάλο ευχαριστώ στον Τόμπι, στη Μέριλιν και τη Λίζα, που στήριξαν το γραφείο μας τόσο επιτυχημένα σε αυτή τη μεταβατική περίοδο. Η Μέριλιν και η

Λίξα είναι οι παλαιότερες συνεργάτιδες μας. Εάν αντιμετωπίσετε το οποιοδήποτε ζήτημα, μη διστάσετε να ζητήσετε τη συμβουλή τους – πιθανότατα γνωρίζουν περισσότερα πράγματα για την καθημερινή λειτουργία της εταιρείας μας από ό,τι εγώ».

Η Μέριλιν χαμογελά καθώς βλέμματα γεμάτα περιέργεια στρέφονται προς το μέρος μας, ενώ εγώ κοιτάζω τα πόδια μου κι εύχομαι να σταματούσαν να μας κοιτάζουν. Μακάρι να διέθετα την άνεση και τη σιγουριά της Μέριλιν. Δεν τη φοβίζεται τίποτα.

«Λοιπόν, αργότερα θα έχουμε κεκάκια στην κουζίνα, και μετά τη δουλειά θα μαζευτούμε στην παμπ στη γωνία για ένα ποτάκι, για όσους θα ήθελαν να έρθουν... και ελπίζω να σας δω όλους εκεί».

Κλείνεται και πάλι στο γραφείο της, οπότε η μικρή μας ομάδα σκορπίζει. Ρίχνω μια ματιά στο ρολόι. Έχω ακόμα λίγη ώρα ώσπου να έρθει ο Σάιμον εδώ, και η σημασία αυτής της συνάντησης αναδύεται ξεκάθαρα, έτσι που κάθε σκέψη ενός φαιδρού φλερτ εξαφανίζεται. Το στομάχι μου σφίγγεται και παίρνω μερικές βαθιές ανάσες. Μπορώ να τα καταφέρω, λέω στον εαυτό μου, αν και δεν το πιστεύω απόλυτα. Πρέπει να τα καταφέρω. Η προμήθεια και μόνο αξίζει το άγχος, κι επιπλέον αν κλείσω τη δουλειά αυτή, στο τέλος του χρόνου θα έχω και μεγαλύτερο μόνους. Ίσως να πάρω και αύξηση. Πρέπει να βάλω χρήματα στην άκρη, αν αποφασίσει η Άβα να πάει στο πανεπιστήμιο. Δε θέλω να ξεκινήσει την ενήλικη ζωή της χρεωμένη και είμαι αποφασισμένη να τη βοηθήσω. Θα την προστατεύσω από τον έξω κόσμο με όποιον τρόπο μπορώ.

Πρέπει να το κάνω. Ξέρω πόσο απαίσια μπορεί να είναι τα πράγματα εκεί έξω.

Η Λίζα ζει μια πολύ ήσυχη καθημερινότητα, αφοσιωμένη στην ανατροφή της δεκαεξάχρονης κόρης της, Άβα. Επιφυλακτική απέναντι στους άντρες, δε μιλά ποτέ για τη ζωή της ή για τον απόντα πατέρα της Άβα. Η καλύτερη φίλη της, η Μέριλιν, παρόλο που έχει τα δικά της οικογενειακά προβλήματα, προσπαθεί να την πείσει να ανοιχτεί και να αρχίσει να φλερτάρει.

Η Άβα έχει κουραστεί από την υπερπροστατευτική μητέρα της, θέλει να ζήσει σαν μια φυσιολογική έφηβη, να χαλαρώνει με τις κολλητές της, να ηγαίνει για κολύμπι, να έχει αγόρι.

Η Λίζα, πάλι, νιώθει μια περίεργη ανησυχία τον τελευταίο καιρό, καθώς μικροπράγματα από το παρελθόν κάνουν την εμφάνισή τους στο παρόν. Γνωρίζει ότι ο μοναδικός τρόπος να προστατέψει τον εαυτό της και την κόρη της είναι να έρθει αντιμέτωπη με τους φόβους της. Θα χρειαστεί βοήθεια από το μοναδικό άτομο που μπορεί να εμπιστευτεί: τη Μέριλιν. Και για να τα καταφέρουν πρέπει να είναι ειλικρινείς μεταξύ τους.

Όμως, πριν από πολύ καιρό η Λίζα είχε δώσει έναν όρκο. Και δεν τον κράτησε. Αυτή η προδοσία δεν ξεχάστηκε ποτέ – ούτε συγχωρέθηκε. Και τώρα η Λίζα θα πρέπει να το πληρώσει.

Η Σάρα Πίνμπορο επιστρέφει μ' ένα καθηλωτικό, ανατρεπτικό ψυχολογικό θρίλερ για το παρελθόν, που δε σβήνει ποτέ, όσο κι αν το θες...

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-2730-0

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 21401

ΓΙΑ ΚΑΤΑ ΣΥΡΡΟΗ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ